

POSTANOWIENIE

28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 28 listopada 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku H.P. i B.P.

z udziałem Z.P., W.P., M.K., A.K., M.G., M.K. i J.P.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na skutek skargi kasacyjnej H.P. i B.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie

z 23 lutego 2022 r., VI Ca 1106/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(E.M.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z 12 kwietnia 2021 r. w sprawie o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie.

Skargę kasacyjną na powyższe rozstrzygnięcie wnieśli wnioskodawcy, powołując się – w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – na przesłanki ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1,2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarga kasacyjna wnioskodawców nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania wobec istotnych wad konstrukcji wniosku o jej przyjęcie oraz niewykazania przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., na które powołali się wnioskodawcy. W tym względzie w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie zaznaczano, iż w skardze kasacyjnej konieczne jest zawarcie odrębnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, zawierającego wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie (zob. np. postanowienie SN z 5 lipca 2023 r., I PSK 113/22, i przywołane tam orzecznictwo). Tymczasem skarżący łącznie ujmują uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej. Takie podejście już *a limine* wyklucza przyjęcie jej do rozpoznania, gdyż na etapie przedsądu nie jest rolą Sądu Najwyższego samodzielne odszukiwanie w treści skargi kasacyjnej tych twierdzeń, które wykazują jakąkolwiek przydatność dla oceny występowania w sprawie wskazanych przez skarżących przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Wprawdzie w skardze kasacyjnej wnioskodawcy wyróżnili cztery zagadnienia problemowe, które w ich ocenie stanowią istotne zagadnienia prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednak – o czym wspomniano – stosownych zagadnień nie obudowano argumentacją, co neguje możliwość przyjęcia skargi z powołaniem się występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Jedynie uzupełniając przypomnieć należy, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przyczynę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga od skarżącego nie tylko sformułowania zagadnienia prawnego, ale także wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącej o istotności wyróżnionego zagadnienia (zob. np. postanowienia SN: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

W odniesieniu do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. stwierdzić należy, że skarżący – poza ogólnym stwierdzeniem, iż w sprawie potrzeba wykładni przepisów budzących rozbieżności w orzecznictwie oraz, że skarga jest oczywiście uzasadniona – nie zawarł żadnych argumentów uzasadniających te stwierdzenia. Skutkuje to brakiem podstaw do wyprowadzenia wniosku, że w sprawie zachodziły podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o czym orzekł w sentencji niniejszego postanowienia na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(E.M.)

[ms]

